

Sygn. akt II PK 209/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko Szkole Podstawowej nr [...] z Oddziałami Przedszkolnymi w Z.
o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 31 marca 2014 r., zaskarżając go w całości. Zarzucono naruszenie art. 20 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.), a także przepisów prawa procesowego: art. 233 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. oraz 378 § 1 i 382 k.p.c.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy:

„i) moment złożenia wypowiedzenia nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, jednakże w niepełnym wymiarze czasu pracy, winien zostać poprzedzony pouczeniem tego nauczyciela o możliwości dalszego zatrudniania go w wymiarze nie niższym niż 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć za

proporcjonalnym zmniejszeniem wynagrodzenia, w sytuacji, w której przed złożeniem skarżącemu wypowiedzenia, istniała możliwość dalszego zatrudnienia takiego nauczyciela, w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego go *pensum*;

ii) okoliczność „niepełnego wymiaru czasu pracy” nauczyciela zatrudnionego na podstawie mianowania, pozostaje bez wpływu na obowiązek pouczenia tego nauczyciela o możliwości dalszego zatrudniania go w wymiarze nie niższym niż 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć za proporcjonalnym zmniejszeniem wynagrodzenia, w sytuacji, w której przed złożeniem temu nauczycielowi wypowiedzenia, istniała możliwość dalszego zatrudnienia go w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego go *pensum*,

- zgodnie z brzmieniem przepisów art. 20 ust. 1 pkt. 2 zd. 2 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela, a także

iii) w związku z przyjęciem przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, wynikający z art. 378 § 1 KPC nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego przez skarżącego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.”.

Ponadto skarga kasacyjna ma być oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia, dotyczy to w szczególności sformułowanych przez skarżącego zagadnień prawnych. Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. występuje wówczas, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jej zredagowaniu, ale przede wszystkim o juredyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976). Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy nie

przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania, w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miało by znaczenia dla rozpoznania podstawy skargi (postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, LEX nr 1607502). Tym samym w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 25 września 2007 r., I UK 161/07, LEX nr 885063).

Pełnomocnik skarżącego zagadnienie prawne wiąże z art. 20 ust. 1 pkt 1 zd. 2 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela, w sytuacji gdy w sprawie niesporna była okoliczność, że powód od 29 maja 2009 r., a więc również w momencie złożenia mu wypowiedzenia, był zatrudniony w wymiarze 15/18 etatu. Z art. 20 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela wynika natomiast, że obowiązek złożenia nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania propozycji ograniczenia zatrudnienia przez dyrektora szkoły dotyczy nauczycieli zatrudnionych w pełnym wymiarze zajęć (zob. wyrok SN z 16 maja 2006 r., I PK 213/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 153). Wniosek taki, jak zauważył Sąd Najwyższy, wypływa z wykładni językowej tego przepisu. Chodzi w nim o takie zmiany w działalności szkoły, które uniemożliwiają „dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć”. Podkreślenia w tym miejscu wymaga zwrot „dalsze zatrudnianie”, z którego wynika, że przepis odnosi się tylko do osób zatrudnionych w pełnym wymiarze zajęć, co staje się niemożliwe w obliczu zmian w funkcjonowaniu szkoły (zob. wyrok SN z 16 maja 2006 r.).

Z ustaleń faktycznych, na podstawie których wydano zaskarżone rozstrzygnięcie, niekwestionowanych przez skarżącego, wynika ponadto, że nastąpiły zmiany planu nauczania uniemożliwiające dalsze zatrudnienie jednego z dwóch nauczycieli wychowania fizycznego. Podkreślenie tej okoliczności jest istotne, ponieważ w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że po stronie dyrektora szkoły powstaje obowiązek złożenia nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania propozycji ograniczenia zatrudnienia do wymiaru nie niższego niż 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć i proporcjonalnego zmniejszenia wynagrodzenia tylko wtedy, gdy przed upływem ustawowego terminu wypowiedzenia dyrektor dysponuje pewną wiedzą o możliwości zapewnienia

nauczycielowi zatrudnienia w takim wymiarze (wyrok SN z 27 lutego 2013 r., I PK 199/12, OSNP 2013 nr 23-24, poz. 276).

Mając na uwadze powyższe, wskazane w skardze zagadnienia prawne nie są istotnymi zagadnieniami prawnymi uzasadniającymi przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a ponadto ich rozstrzygnięcie nie miałyby znaczenia dla wyniku sprawy rozpoznawanej przez Sąd drugiej instancji.

Odnosnie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia SN z: 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364). Pełnomocnik skarżącego, tymczasem, poza twierdzeniem o oczywistość skargi kasacyjnej i uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, w inny sposób nie wyjaśnił oczywistości naruszenia prawa. Tym samym skarga nie spełnia wymagania, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.